

Holly Hepburn

Herfst

Een jaar in de Star and Sixpence - deel 4

1

‘Nessie?’

Nessie Blake keek op van het laken dat ze aan het gladstrijken was over het matras van het hemelbed in een van de gastenkamers en zag Connor, de nieuwe keldermeester, in de deuropening staan. Ze zou moeten stoppen met hem als ‘nieuw’ beschouwen, bracht ze zichzelf in herinnering toen ze overeind kwam; hij werkte sinds juni in de Star and Sixpence, een tijdelijke vervanger die in vaste dienst was gekomen nadat Joss Felstead duidelijk had gemaakt dat hij niet zou terugkomen. Het was nu begin oktober en Connor maakte net zo-zeer onderdeel van het team uit als zij en haar zusje Sam.

‘Is alles in orde?’ vroeg ze fronsend. Het was niets voor hem om zich naar boven naar de gastenkamers te wagen; het café en de kelder waren gewoonlijk zijn domein. Sterker nog, als ze niet beter wist zou ze zeggen dat hij van zijn stuk gebracht leek, voor zover dat mogelijk was bij een stoere veertigjarige voormalige brandweerman.

‘Een man in het café vraagt naar je,’ zei hij.

‘Naar mij?’ zei Nessie fronsend. Het kon niet een van de vaste bezoekers zijn; Connor zou niet zo bedachtzaam kijken als het iemand was die hij kende. Een journalist misschien, die rondsuffelde naar roddels over Sam? De meesten van hen hadden het inmiddels opgegeven, al waren ze behoorlijk aanhoudend geweest in de dagen direct nadat het nieuws bekend was geworden en hadden ze Nessie constant commentaar proberen te ontlokken over het schandelijke avontuurtje van haar zusje met lord Pargeter. Maar de pers was misschien vasthoudend, zelfs al was het verhaal totaal niet meer actueel.

‘Hij noemde je naam,’ zei Connor. ‘Mrs Nessie Blake. Geen be-

drijfsnaam of visitekaartje. Zei alleen dat ik moest zeggen dat je hem zou herkennen als je hem zag.’

Voordat het Pargeter-debacle hun leven op zijn kop had gezet, had Nessie Sam misschien gestuurd om te kijken wie het was. Maar haar zusje bleef tegenwoordig zo veel mogelijk weg uit het café, zelfs nu nog. Bovendien was ze nu niet in het pand: ze was naar de kapper. Nessie stond er alleen voor.

Ze was te voorzichtig, besloot Nessie; het was waarschijnlijk een vertegenwoordiger, of iemand anders die haar naam boven de cafédeur had zien staan. ‘Oké,’ zei ze terwijl ze haar schouders rechtte. ‘Geef me één moment om het hierboven af te maken, dan kom ik eraan.’

Tegen de tijd dat ze de trap af liep naar het café, had Nessie zichzelf ervan overtuigd dat het iemand van de brouwerij moest zijn, al kwam het eigenlijk nooit voor dat ze op een zaterdag langskwamen. Dus ze was totaal niet voorbereid op de schok van herkenning die door haar heen ging toen ze over de toog keek en werd aangestaard door haar echtgenoot.

‘Hallo Nessie,’ zei Patrick en rond zijn blauwe ogen verschenen rimpels door een glimlach die ze ooit onweerstaanbaar had gevonden. ‘Het is heel fijn om je te zien.’

‘Ik kan er niet over uit hoe goed je eruitziet,’ verwonderde Patrick zich terwijl zijn blik met onverbloemde bewondering over haar gezicht en haar gleed. ‘Was je altijd al zo adembenemend?’

Nessie glimlachte ongemakkelijk. Ze zaten verstopt in een van de hoekjes van het café, weg van de nieuwsgierige blikken van de vaste lunchgangers, maar toch; ze wist dat het hele dorp spoedig zou weten dat haar echtgenoot haar was komen opzoeken. Het betekende natuurlijk niets. Waarom zou Patrick haar niet mogen komen opzoeken? Vorig jaar waren ze redelijk vriendelijk uit elkaar gegaan; hun relatie van vijftien jaar was geleidelijk van liefde overgegaan in vriendschap en daarna in huisgenoten die een geschiedenis deelden maar niet veel meer dan dat. Het was vreemd om hem hier te zien, dacht ze, zijn gezicht zo vertrouwd en toch zo misplaatst, maar ze kon niet ontkennen dat haar hart een klein sprongetje had gemaakt

toen ze hem weer zag. Dat, in combinatie met zijn atypische vleierij, bezorgde haar zo'n ongemakkelijk gevoel.

‘Wat wil je, Patrick?’

Het kwam er botter uit dan ze bedoelde. Zijn glimlach verdween. ‘Wie zegt dat ik iets wil? Misschien ben ik hier gewoon om te praten.’

Ze staaarde hem aan. ‘Over een paar weken is onze echtscheiding definitief. Ik heb je niet meer gezien sinds ik vorig jaar wegging, en ik kan niets bedenken wat we tegen elkaar moeten zeggen dat niet kan worden gezegd over de telefoon of in een e-mail.’

Hij keek haar aan. ‘Ik heb je gemist.’

Nessie voelde hoe haar maag zich omdraaide. Dat was wel het laatste wat ze had verwacht dat hij zou zeggen; de laatste paar jaar van hun huwelijk had hij nauwelijks opgemerkt dat ze er was. Hij meende het vast niet. ‘Patrick...’

‘Luister gewoon,’ onderbrak hij haar, terwijl hij naar voren leunde. ‘Ik weet dat we wat problemen hadden, maar dit echtscheidingsgedoe is een wake-upcall voor me geweest. Hoe luidt dat oude gezegde ook alweer... Je weet niet wat je hebt totdat je het kwijt bent?’ Hij reikte over de tafel en pakte haar hand vast. ‘Zeg me dat het nog niet te laat is.’

Een dof gesuis vulde Nessies oren. Dit kon niet waar zijn. Patrick had zonder morren de papieren van de rechtbank getekend. In de zomer had ze meer dan een maand gewacht met het scheidingsverzoek indienen omdat ze eerst met hem wilde praten en hij er lang over deed om haar terug te bellen. Zelfs toen leek hij het ermee eens te zijn dat dit voor hen beiden het beste was om te doen. Dus waarom was hij van gedachten veranderd?

‘Gaat het om het huis?’ vroeg ze. ‘Want ik heb je gezegd dat je geen haast hoeft te maken met me uitkopen.’

Hij wierp haar een gefrustreerde blik toe. ‘Nee, natuurlijk is dat het niet. Je luistert niet naar me. Ik zeg je dat ik nog steeds van je hou, Ness. Ik wil dat je me... ons nog een kans geeft.’

Nessie trok haar hand weg. ‘Ik denk niet dat dat...’

‘Geef nog geen antwoord,’ verzocht Patrick dringend. ‘Neem wat tijd om erover na te denken. Jullie hebben kamers hier, toch? Ik zal in een ervan verblijven.’

‘Ze zijn al bezet,’ zei Nessie bijna onhoorbaar. ‘En zelfs als ze dat niet waren...’

‘Dan slaap ik op de bank,’ zei hij. ‘Ik doe alles wat nodig is. Ik meen dit, Ness. Ik wil je terug en het kan me niet schelen hoe lang het duurt om je te overtuigen.’

Ze zou hem over Owen moeten vertellen, dacht Nessie, terwijl ze haar paniekerige hartslag in toom probeerde te houden. Patrick klonk ongewoon vastberaden; hij leek geen rekening te hebben gehouden met het feit dat er iemand anders zou kunnen zijn. *Typisch Patrick*, fluisterde een stemmetje in Nessies hoofd. Maar hij zag er zo wanhopig en kwetsbaar uit, dat ze zich er niet toe kon zetten de woorden uit te spreken. Ze zou het hem moeten vertellen, natuurlijk, ook al waren Owen en zij nog bezig met babystapjes zetten wat betreft hun relatie. Alleen niet hier. En niet nu.

‘Ik weet niet zeker of Sam blij zal zijn je te zien,’ zei ze uiteindelijk, terwijl ze zich inspande om nog iets te bedenken wat ze kon zeggen.

Patrick nam een slok van zijn pint en glimlachte. ‘Ze zal wel bijdraaien. Ze wenst je immers alleen maar het beste toe, toch?’

Dat was precies waar Nessie bang voor was: Sam wenste haar zus inderdaad het beste toe en Nessie wist maar al te goed dat Patrick niet aan die omschrijving voldeed. Hij zou geluk hebben als Sam hem vannacht liet blijven.

‘Geef me gewoon een kans,’ zei hij en hij schonk haar de puppyblik die altijd zo goed werkte toen ze jonger waren. ‘Na vijftien jaar ben je me dat op z’n minst verschuldigd.’

Ze wilde niet instemmen. Maar zoals het er nu naar uitzag, had ze geen keus. ‘Oké,’ zei ze en ze slaagde erin de zucht die volgde te onderdrukken. ‘Maar het betekent niets en ik weet niet wat Sam gaat zeggen.’

Patrick glimlachte zelfverzekerd. ‘Laat Sam maar aan mij over.’

‘Ben je gek geworden?’

Sam wierp een ongelovige blik op Patrick, die op de bank in de woonkamer zat, voordat ze weer van leer trok tegen haar zus. ‘Werkelijk, ben je gestoord?’

‘Niet zo hard praten,’ zei Nessie terwijl ze Sam verder de overloop op trok, buiten gehoorsafstand van Patrick. ‘Straks hoort hij je nog.’

‘En wat dan nog?’ vroeg Sam dringend. ‘Jullie gaan scheiden, Nessie. Hoe Patrick zich voelt zou momenteel geen prioriteit voor je moeten hebben.’

‘Dat heeft het ook niet,’ zei Nessie stellig terwijl ze haar wangen warm voelde worden. ‘Maar dat betekent niet dat ik onbeleefd tegen hem ga doen. Hij is helemaal uit Surrey komen rijden om me te zien; het minste wat ik kan doen is luisteren naar wat hij te zeggen heeft.’

Sam sloeg haar armen over elkaar. ‘Juist. En wat voert hij aan ter verdediging? Probeert hij onder het betalen van jouw deel van het huis uit te komen? Want als dat zo is...’

Nessie haalde diep adem. Dit was precies wat ze had gevreesd. ‘Nee, hij zegt dat het niet om het geld gaat.’ Ze keek even over haar schouder naar haar aanstaande ex-echtgenoot. ‘Hij zegt dat hij niet zeker weet of hij wel wil scheiden.’

‘Wat?’ barstte Sam uit.

‘Hij zegt dat het allemaal zo snel ging; hij wil uitgebreid met elkaar praten voordat het te laat is.’

‘Maar het is al te laat,’ zei Sam, enigszins voldaan. ‘Je hebt Owen nu.’

‘Ik weet het,’ zei Nessie en ze beet op haar lip. Ze durfde niet te vertellen wat Patrick nog meer had gezegd: dat hij nog steeds van haar hield.

‘Dus het enige wat je hoeft te doen is Patrick dat vertellen en we zijn klaar, toch?’

Behalve dat het niet zo simpel was, dacht Nessie ongelukkig. In theorie had Sam gelijk; Patrick zou de onvermijdelijkheid van de echtscheiding toch vast wel accepteren als hij wist dat ze iemand anders had ontmoet? Dus waarom voelde het toch niet als het juiste om te doen?

‘Toch, Nessie?’ herhaalde Sam terwijl ze haar ogen ietsjes samenknep.

‘Ja,’ antwoordde Nessie met een klein stemmetje. ‘Maar niet nu. Hij wil me vanavond mee uit eten nemen. Ik zal het hem dan vertellen.’

‘Uit eten?’ herhaalde Sam ongelovig? ‘Wanneer heeft Patrick je voor het laatst ergens mee naartoe genomen?’

Nessie dacht even na; ze kon zich de laatste keer dat Patrick en zij iets samen hadden gedaan werkelijk niet meer heugen. Hij was druk geweest met het opzetten van zijn bedrijf en zij, nou ja, zij kon de ongemakkelijke stilles als ze tegenover elkaar zaten niet verdragen, noch het gevoel dat ze blijkbaar een stuk minder interessant was dan zijn telefoon.

‘Mijn dertigste verjaardag,’ zei ze terwijl ze de herinneringen van zich af schudde. ‘We zijn naar de Dirty Duck gegaan – je weet wel, dat restaurant dat gerund werd door die experimentele chef-kok – en Patrick wilde niks proberen van het menu. “Bij elkaar verzonnen troep” noemde hij het.’

‘Fantastisch,’ mompelde Sam. Ze slaakte een lange, luide zucht. ‘Vannacht kan hij dan wel blijven, aangezien hij hier al is. Maar je moet me beloven dat je dit gauw in de kiem smoort.’

Nessie riep een beeld in haar hoofd op van Owen die in zijn smederij hiernaast werkte en vonken van een gloeiend stuk metaal sloeg terwijl hij zich over het aambeeld boog. Hij was lang en mannelijk, met woeste donkere krullen en vlammende donkere ogen; alles wat Patrick niet was. Soms als Owen naar haar keek, voelde ze een onbeschrijflijk zalige rilling door haar heen gaan. Het probleem was dat ze niet zeker wist of hij al over zijn eerste vrouw heen was, jeugd-liefde Eliza, die een paar jaar geleden was overleden en Owen alleen had achtergelaten om hun zoon, Luke, in zijn eentje op te voeden. Dat was waarom Nessie en hij het langzaamaan hadden gedaan, eerst een vriendschap hadden gesmeed die zich tot meer kon ontwikkelen zodra ze allebei zeker wisten dat dat het juiste was. Maar Nessie zou liegen als ze het niet af en toe lastig vond om constant te gissen naar wat Owen van haar vond. Soms wilde ze dat ze meer op Sam leek, die besloot wat ze wilde en zorgde dat ze het kreeg. Afgezien van het feit waar dat haar gebracht had met Will Pargeter...

En dan had je Patrick, evenwichtige, betrouwbare Patrick, wiens grootste misdaad was dat hij niet langer doorhad dat Nessie er was. Hij was niet altijd zo geweest; ooit had hij haar het hof gemaakt en alle juiste dingen gezegd. In het begin waren ze behoorlijk gelukkig

geweest, totdat tijd en vertrouwdheid en een ongezonde dosis onverschilligheid zowel Nessie als hun huwelijk hadden uitgehold. Nessie wist niet zeker of de relatie opnieuw kon worden aangewakkerd, zelfs als ze dat zou willen. Sam had gelijk: Patrick behoorde tot het verleden en het was niet eerlijk om hem het tegendeel te laten geloven.

‘Oké,’ zei ze en ze wist een zwakke glimlach op te brengen. ‘Ik zal hem vanavond vertellen dat er geen hoop meer is.’